

Full Dominical

BISBAT DE SANT FELIU DE LLOBREGAT

ANY XI ■ NÚM. 9

2 DE MARÇ DE 2014

www.bisbatsantfeliu.cat / Aportació voluntària: 0,30 €

Cap a l'Aplec de l'Esperit 2014

► L'Aplec de l'Esperit és la trobada general dels joves cristians de les diòcesis catalanes. El proper se celebrarà el dissabte 7 de juny de 2014 a Banyoles, a la diòcesi de Girona. El lema d'aquest onzè Aplec de l'Esperit és: «És el Senyor» (Jn 21,7). Un lema ben centrat en Jesucrist, com l'apòstol Joan que intueix que aquell «visitant desconegut» per als pescadors cridats a ser apòstols és Jesús ressuscitat. Publiquem el cartell de l'Aplec que, en sintonia amb el lema i amb el llac de Banyoles, juga amb l'aigua i els peixos i invita a descobrir Jesucrist en les persones i en la natura. El dissabte 22 de febrer es va celebrar a Banyoles la trobada d'animadors de pastoral juvenil. Podeu seguir la preparació de l'Aplec al web: www.aplec2014.cat

GLOSSA

Quaresma: donem-hi resposta

Diumenge al migdia, dues persones —una d'uns vint-i-cinc anys i l'altra d'entre quaranta i cinquanta— conversaven en el compartiment d'un ferrocarril suburbà. Deia la més jove: «Veuràs que en aquest lloc on anem donen bon menjar i, si et falta roba, també en pots demanar, i alguna de les peces que hi donen està per estrenar, porta etiqueta». El més gran responia: «Jo, els dilluns, vaig a un menjador que també està molt bé. Només hi pots anar, però, un dia a la setmana.» Ambdues persones vestien amb senzillesa, netes i endreçades. Cridava l'atenció, sobretot, el noi, atesa la seva joventut i la situació en què es trobava. No és l'únic. Cada vegada hi ha més joves abocats a aquest abisme. Dues víctimes més de la crisi econòmica i dues entitats que intenten donar-hi resposta amb la col·laboració anònima de tantes persones que hi fan una aportació econòmica, en queviures o en temps personal que fa possible el servei als afectats per aquesta conjuntura de crisi indigna i injusta.

Aquesta setmana comença la Quaresma, la preparació per a la Pasqua. Tornarem a parlar de conversió.

Ben segur que desitgem redreçar la vida mirant Jesús. El Senyor demana una resposta personal. Recordarem que és temps de pregària confiada per apropar-nos a Déu, retrobar-nos a nosaltres i als altres. També que és temps de dejuni i de cercar una manera de vida més austera, d'oblidar-me de mi mateix i posar-me en el lloc dels desfavorits. I un tercer aspecte, l'almoïna generosa, ajudant els qui més ho necessiten, que són molt a prop, que demanen una resposta que passa pel que sóc i pel que tinc. Compartir el que tinc, no donar una part del que em sobra; renunciar al que és superflu, prescindible, compartint-ho amb els que viuen apurats per la situació social i econòmica, amb les víctimes de les noves pobreses. Donar del que sóc mitjançant el meu temps, acollint millor els altres, començant pels de casa; i, si en tinc possibilitat, donant temps al servei voluntari. «Quan facis almoïna, mira que la mà esquerra no sàpiga què fa la dreta, perquè el teu gest quedí amagat, i el teu Pare, que veu el que és amagat, t'ho recompensarà.» (Mt 6,2-4)

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Qui educa els nostres fills?

La pregunta «qui educa els nostres fills?» es desprèn en forma de plany i preocupació, quan els pares es mostren sorpresos davant un comportament inesperat dels seus fills: «és possible que el meu fill o la meua filla pensí així o faci això o això altre?». És la constatació que els nostres fills no sols són resultat de l'educació familiar, sinó també l'efecte d'altres influències, que estan fora del control dels pares. El dret fonamental i primari dels pares a educar els seus fills segons les seves pròpies conviccions, en realitat ni és reconegut per les lleis, ni efectivament és exercit pels pares.

Encara que els pares fossin veritables educadors, caldria comptar amb dues forces, potser més poderoses, que s'uneixen i es fonen, quan es tracta de l'educació: d'una banda, aquell gegant anònim, que anomenem «ambient, cultura, societat, moda, ideologia dominant, estil»; i d'altra banda, el món de l'educació, la seva estructura concreta. Aquest segon factor, que s'alimenta del primer, està majoritàriament en mans del poder polític.

Avui el món de la docència, ens interessa perquè s'obre aquests dies el període de preinscripció d'alumnes a les escoles. Aquest acte, encara que no ho sembli, és d'una responsabilitat extraordinària per ambdues parts, els pares i el Govern. És un acte mitjançant el qual els pares encarreguen, confien a una determinada institució, no sols la instrucció (ensenyament) dels seus fills, sinó també en gran mesura l'educació, que vol dir tant com el seu futur.

Subratllem aquestes dues paraules: «*encàrrec*», perquè la responsabilitat i dret, en definitiva, són encara dels pares; i «*educació*», perquè de fet, i així ho determinen les lleis, el centre d'ensenyament educa. D'una banda, no hi ha cap ensenyament que sigui «asèptic» des del punt de vista educatiu; d'altra banda, tots sabem i acceptem que les escoles han de tenir projectes i tasques directament educatives, que contribueixin o serveixin a l'objectiu de formar persones humanes en la seva integritat.

Si ens fixem en el que realment significa «educar», és inevitable preguntar-nos: ¿sabem quines idees i quins ideals regeixen en el centre, sobre la persona humana, la vida, el món, el treball, la societat, la consciència, la felicitat, la llibertat, la convivència, etc., que són a la base de qualsevol projecte educatiu? ¿Sabem quins valors se segueixen i quins mitjans es fan servir per assolir els objectius educatius proposats?

Això, que val per a qualsevol pare responsable, amb més raó s'aplica als pares cristians. Viuen l'educació dels seus fills com una mena de prolongació del seu compromís matrimonial. Volem educar en el que anomenem «L'humanisme cristià», que, sobre la base de la relació viva amb Jesucrist, pretén construir la persona humana i el món, segons el model que tenim en Ell.

Les escoles que se situen sota la denominació d'«Escola cristiana» estan al servei d'aquest objectiu. Mitjançant un elevat nivell competencial educatiu, amb dificultats i esmerçant grans esforços, s'ofereixen a tots els qui sintonitzin amb aquest ideal de formació. No sols la comunitat cristiana, sinó també tota la societat i els poders polítics, hem de valorar, donar suport i agrair el gran servei que presten.

Sabem que ni el nombre, ni la distribució geogràfica, ni les lleis, permeten que tots els pares que vulguin, puguin enviar els seus fills a una escola cristiana. Però això no priva als pares del seu dret, ni els eximeix de la seva responsabilitat: també poden i han de participar en el procés educatiu dels seus fills, sigui el centre que sigui. Així, per exemple, sempre podran exigir que els seus fills rebin l'assignatura de religió, segons estableix la norma.

Formulem un somni. Que puguem respondre la pregunta dient: «som nosaltres, els pares, els qui, amb sintonia amb els educadors, fem dels nostres fills homes nous a imatge d'aquell que és el model i el fonament de les nostres vides».

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

■ JOSÉ LUIS REDRADO

Tasca hospitalària

La revista *Labor Hospitalaria* (LH) és una publicació de la província d'Aragó-Sant Rafael de l'Orde de Sant Joan de Déu que neix el 1948. Des de 1969 s'adreça a un públic especialment sanitari i tracta temes d'humanització, pastoral i ètica de la salut. LH és de difusió mundial i a partir d'enguany posa a l'abast un *microsite* dins el web corporatiu (www.ohsjd.es), on es pot trobar de manera gratuïta el seu fons documental, des de 1972. El Gmà. José Luis Redrado és secretari del Pontifici Consell per a la Pastoral dels Agents Sanitaris del Vaticà de fa 25 anys, bisbe d'Ófena i director d'LH.

Com neix i evoluciona la revista?

L'any 1968 neix a la província d'Aragó-Sant Rafael un moviment de renovació i, entre altres accions, s'acorda convertir la revista —que era des de 1948 un òrgan intern— en un mitjà extern, amb subscriptors i nous continguts. LH va començar a ser portaveu d'un canvi en la pastoral de la salut a Espanya. Hi havia un grup amb inquietuds noves sobre aquestes matèries.

Què tracta LH?

A banda de les tres seccions fixes, la revista ofereix cada any un monogràfic en col·laboració amb el Departament de Pastoral de la Salut de la CEE i el Centre Borja de Bioètica. LH ha publicat temes com els drets del malalt, la planificació familiar, la mort i els moribunds, l'hospital catòlic, la família del malalt, el voluntariat, Església i salut, el poder curatiu de la fe, el bon samarità, els tanatoris...

Quins són els objectius de futur?

Volem continuar oferint al món sanitari la riquesa i l'experiència que aquest món de la salut i de la malaltia generen.

Òscar Bardají i Martín

HISTORIA DE LA CARIDAD

Charles de Foucauld y sus seguidores

Charles de Foucauld fue uno de los personajes más sugestivos de la época contemporánea. Murió asesinado en el desierto de Tamanrasset el 1 de diciembre de 1916, sin tener un solo discípulo. El lazo de unión entre Foucauld y su descendencia espiritual fue René Voillaume, un personaje fascinante imbuido de los escritos y del espíritu de aquel solitario asesinado en el desierto de Argel, que fue capaz de traducir en grupos de espiritualidad y acción las intuiciones del P. Charles.

Los *pequeños hermanos de Jesús* viven en pequeñas comunidades, en fraternidades de hermanos y sacerdotes en igualdad de condiciones, que trabajan como obreros y viven en comunidad una vida contemplativa (adoración eucarística). También hay comunidades femeninas.

Están convencidos de que es preciso «ir a Nazaret», vivir la vida oculta de Jesús hoy. Desde la cercanía con los pobres —en barrios pobres— viven la proximidad, la convivencia, la amistad, el amor compartido. No predicán, pero no ocultan su condición. Se trata de «ver en cada humano un hermano». Viven de su trabajo y comparten con sencillez los problemas de sus vecinos. Es decir, no se alejan del pueblo, sino que se acercan y mezclan con ellos. Son seguidores de Cristo pobre y oculto en *el corazón de las masas* (título de uno de los libros de René Voillaume).

Es verdad que tienen más admiradores que vocaciones, pero, en nuestra Iglesia actual, siguen siendo un punto de referencia espiritual importante.

Juan María Laboa

(Por sus frutos los conoceréis.
Historia de la caridad en la Iglesia,
Editorial San Pablo)

SER PADRES

Qué hacer con los celos

Que a nadie le quepa duda de que los celos son unos sentimientos normales cuando hay varios hermanos. Basta que haya dos hijos en una familia para que se plantee alguna forma de rivalidad que conduzca a tener celos.

Los celos son la primera experiencia que recibe el niño de la competitividad social, que, en este caso, se desarrolla en el microcosmos que es la familia. Y son una experiencia perfectamente constructiva. Que no lo sean depende casi siempre de la actitud de los padres y demás familiares, que pueden convertir la competencia natural entre hermanos en celos ansiosos y hostiles.

Es fundamental que el niño tenga la seguridad de que sus padres no le retirarán el afecto cuando nazcan otros hermanos. Aviso a los abuelos, tíos y otros familiares: no se dejen llevar por *favoritismos* hacia determinados nietos, sobrinos, ahijados, etc. No olviden que los celos patológicos, es decir, los que hacen auténtico daño en el desarrollo psicoemocional del niño, se deben casi siempre a un desequilibrio y a un reparto injusto del afecto y de la atención de los adultos de su entorno. No cree rivalidad ni comparaciones entre los hijos. Enséñeles a compartir las cosas. Trate a cada uno de sus hijos como si fuese hijo único. A mí me ha dado buen resultado.

Dr. Paulino Castells

(Consejos del doctor para padres principiantes,
Edicions 62, Barcelona)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La primera visita *ad limina*

La visita *ad limina Apostolorum* és la visita que tots els bisbes catòlics han de fer, cada cinc anys, a Roma. Compren el pelegrinatge a les tombes dels apòstols Pere i Pau com a expressió de comunió eclesial i la trobada amb el bisbe de Roma —el Papa— com a successor de sant Pere. Inclou també informar sobre la situació de l'Església en la diòcesi que cada bisbe té encomanada.

La primera visita *ad limina* apareix en la carta de sant Pau als Gàlates: «Més tard, al cap de tres anys, vaig pujar a Jerusalem per conèixer Cefes, i vaig passar quinze dies amb ell (*Ga* 1,18)». Durant aquesta visita, Pau va explicar a Pere (i a Jaume) les dificultats que va trobar en algunes zones de la Judea... Aquesta pot ser considerada la primera trobada d'ajut recíproc i d'acarament sobre temàtiques particulars. Les visites *ad limina Apostolorum*, és a dir, als sepulcres de sant Pere i sant Pau, a Roma, són una ocasió privilegiada de comunió pastoral i aporten un enriquiment d'experiències al ministeri del Papa. Cada cop són més ben valorades pel Sant Pare i pels bisbes.

P. Ignasi Ricart, claretià

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

3. ■ **Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [1Pe 1,3-9 / SI 110 / Mc 10,17-27]. Sant Medir, pagès mr. barceloní; sant Ermenter (o Emeteri) i sant Celdoni (o Celoni), soldats mrs. a Calahorra; santa Màrcia, vg. i mr.
4. ■ **Dimarts** [1Pe 1,10-16 / SI 97 / Mc 10,28-31]. Sant Casimir (1458-1484), príncep polonès; sant Luci I, papa (romà, 253-254) i mr.; sants Nèstor, Eteri, Arcadi, Capító, bisbes i mrs.
5. ■ **Dimecres de Cendra** [Jl 2,12-18 / SI 50 / 2Co 5,20-6,2 / Mt 6,1-6.16-18]. Mare de Déu d'Àfrica; sant Focas, màrtir; sant Josep Joan de la Creu, religiós franciscà; santa Olívia, verge i màrtir; sant Luperc, màrtir.
6. ■ **Dijous** [Dt 30,15-20 / SI 1 / Lc 9,22-25]. Sant Oleguer (†1137), bisbe de Barcelona i de la Taragona reconquerida; sant Virgili, bisbe; santa Coleta Boylet (†1447), vg. reformadora clarissa.
7. ■ **Divendres** [Is 58,1-9a / SI 50 / Mt 9,14-15]. Santa Perpètua i la seva serventa Felicitat, mrs. a Cartago (203); sant Teòfil, bisbe.
8. ■ **Dissabte** [Is 58,9b-14 / SI 85 / Lc 5,27-32]. Sant Joan de Déu (1495-1550), rel. portuguès, fundador a Granada de l'Orde Hospitalari (OH), patró dels malalts i dels bombers; sant Veremon (Bermudo) d'Irache, abat; santa Aurèlia de Niça, màrtir.
9. ■ **† Diumenge vinent**, I de Quaresma (lit. hores: 1a setm.) [Gn 2,7-9;3,1-7 / SI 50 / Rm 5,12-19 (o bé: Rm 5,12.17-19) / Mt 4,1-11]. Santa Francesca Romana (1384-1440), rel. viuda, fund. oblates benedictines; sant Pacià, bisbe de Barcelona (s. IV); sant Dagobert, laic.

DIUMENGE VIII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura d'Isaïes (Is 49,14-15)

Sió diu: «El Senyor m'ha abandonat, el meu Déu s'ha oblidat de mi». ¿Creus que una mare s'oblidarà del nen que té al pit, i no s'apiadarà del fill de les seves entranyes? Però, ni que alguna se n'oblidés, jo no m'oblidaria mai de tu.

▶ Salm responsorial (61)

R. *Només en Déu reposa la meva ànima.*

Només en Déu reposa la meva ànima, / d'ell em ve la salvació. / Només ell és la roca que em salva, / és el castell on em trobo segur. R.

Reposa només en Déu, ànima meva, / d'ell em ve tota esperança. / Només ell és la roca que em salva, / és el castell on em trobo segur. R.

En Déu tinc la salvació i la glòria, / és la meva roca inexpugnable; / trobo en Déu el meu refugi. / Vosaltres, poble reunit, confieu en ell, / esplaieu davant d'ell el vostre cor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 4,1-5)

Germans, que la gent no vegi en nosaltres més que uns servidors de Crist, administradors del que Déu s'ha proposat. Doncs bé, dels administradors l'únic que n'esperem és que siguin fidels. A mi, el que menys em preocupa és que em judiqueu vosaltres o qualsevol tribunal humà. Ni tan sols jo no em judico. La meva consciència no m'acusa de res, però això no vol dir que jo sigui irreprovable. El meu jutge és el Senyor. Per tant, no judiqueu res abans d'hora. Espereu que vingui el Senyor: ell farà llum sobre tot allò que s'amaga en les tenebres, i farà conèixer les intencions de cada cor. Llavors, l'elogi que es mereix cadascú vindrà de Déu.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 6,24-34)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Ningú no pot servir dos amos: Si estima l'un, no estimarà l'altre, si fa cas de l'un, no en farà de l'altre. No podeu ser servidors de Déu i de les riqueses. Per això us dic: No us neguitegeu per la vostra vida, pensant què menjareu o què beureu, ni pel vostre cos, pensant com us vestireu. ¿No val més la vida que el menjar, i el cos, més que el vestit? Mireu els ocells que volen lliures pels aires: no sembren, ni seguen, ni guarden res als graners, però els alimenta el vostre Pare celestial. ¿I no valeu més vosaltres que ells? ¿Qui de vosaltres, per més que es neguitegi, és capaç d'allargar, ni un minut, el temps de la seva vida? I pel que fa al vestit, ¿per què us neguitegeu? Mireu com creixen els lliris dels prats: no treballen ni filen, però us asseguro que ni Salomó, amb tota la seva magnificència, no es vestia com cap d'aquests. I si Déu vesteix així l'herba dels prats, que hi és avui i demà ja la tiren al foc, ¿com no ho farà encara més amb vosaltres, gent de poca fe? Per tant, no us neguitegeu pensant què menjareu, o què beureu, o com us vestireu. Anar darrera de tot això, és propi dels pagans. El vostre Pare celestial sap molt bé la necessitat que en teniu. Busqueu per damunt de tot el Regne de Déu i ser justos tal com ell vol, i tot això us ho donarà de més a més. No us neguitegeu, doncs, pensant en demà. El demà ja tindrà les seves preocupacions. Cada dia en té prou amb els seus maldecaps.»

▶ Lectura del libro de Isaïas (Is 49,14-15)

Sió decia: «Me ha abandonado el Señor, mi dueño me ha olvidado.» ¿Es que puede una madre olvidarse de su criatura, no conmoverse por el hijo de sus entrañas? Pues, aunque ella se olvide, yo no te olvidaré.

▶ Salmo responsorial (61)

R. *Descansa sólo en Dios, alma mía.*

Sólo en Dios descansa mi alma, / porque de él viene mi salvación; / sólo él es mi roca y mi salvación; / mi alcázar: no vacilaré. R.

Descansa sólo en Dios, alma mía, / porque él es mi esperanza; / sólo él es mi roca y mi salvación, / mi alcázar: no vacilaré. R.

De Dios viene mi salvación y mi gloria, / él es mi roca firme, / Dios es mi refugio. / Pueblo suyo, confiad en él, / desahogad ante él vuestro corazón. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 4,1-5)

Hermanos: Que la gente sólo vea en nosotros servidores de Cristo y administradores de los misterios de Dios. Ahora, en un administrador, lo que se busca es que sea fiel. Para mí, lo de menos es que me pidáis cuentas vosotros o un tribunal humano; ni siquiera yo me pido cuentas.

La conciencia, es verdad, no me remuerde; pero tampoco por eso quedo absuelto: mi juez es el Señor. Así, pues, no juzguéis antes de tiempo: dejad que venga el Señor. Él iluminará lo que esconden las tinieblas y pondrá al descubierto los designios del corazón; entonces cada uno recibirá la alabanza de Dios.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 6,24-34)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Nadie puede estar al servicio de dos amos. Porque despreciará a uno y querrá al otro; o, al contrario, se dedicará al primero y no hará caso del segundo. No podéis servir a Dios y al dinero. Por eso os digo: No estéis agobiados por la vida, pensando qué vais a comer o beber, ni por el cuerpo, pensando con qué os vais a vestir. ¿No vale más la vida que el alimento, y el cuerpo que el vestido? Mirad a los pájaros: ni siembran, ni siegan, ni almacenan y, sin embargo, vuestro Padre celestial los alimenta. ¿No valéis vosotros más que ellos?

¿Quién de vosotros, a fuerza de agobiarse, podrá añadir una hora al tiempo de su vida? ¿Por qué os agobiáis por el vestido? Fijaos cómo crecen los lirios del campo: ni trabajan ni hilan. Y os digo que ni Salomón, en todo su fasto, estaba vestido como uno de ellos. Pues, si a la hierba, que hoy está en el campo y mañana se quema en el horno, Dios la viste así, ¿no hará mucho más por vosotros, gente de poca fe? No andéis agobiados, pensando qué vais a comer, o qué vais a beber, o con qué os vais a vestir. Los gentiles se afanan por esas cosas. Ya sabe vuestro Padre del cielo que tenéis necesidad de todo eso. Sobre todo buscad el reino de Dios y su justicia; lo demás se os dará por añadidura. Por tanto, no os agobiéis por el mañana, porque el mañana traerá su propio agobio. A cada día le bastan sus disgustos.»

El Redemptor. Pintura d'El Greco, Museu d'El Greco (Toledo) (En el quart centenari de la mort del pintor a Toledo, el 7/04/1614)

☺) Aquesta imatge parla

COMENTARI

La justícia del Regne

El text de Mateu ofereix avui dos temes desiguals i diferents. El primer, molt breu, és una exhortació directa basada en l'experiència a no intentar servir dos amos. Lluc la té després de la paràbola de l'administrador infidel, un lloc més adient (Lc 16,1-13). Mateu l'ha enllaçat, formalment, amb el que ve a continuació: «per això us dic», però els temes són diferents.

El gruix del text d'avui sobre la preocupació pel menjar i pel vestir ve de la segona font sinòptica (Q). De fet, els textos de Mateu i Lluc són pràcticament idèntics. Això ajuda a entendre el sentit d'aquesta exhortació a no viure preocupats

pel menjar i pel vestir. La segona font sinòptica, pel que sabem, era com un *vademecum* dels missioners cristians itinerants de Palestina. En aquest context s'entén molt bé que la preocupació dels missioners itinerants fos el menjar i el vestir. Les metàfores dels lliris dels camps i dels ocells lliguen molt bé amb aquest context. Per tant, l'exhortació a no preocupar-se pel menjar i pel vestir enllaça de ple amb el tarannà dels missioners itinerants, de manera que aquesta exhortació podia tenir un sentit molt fort en la segona font sinòptica. L'origen del text és, doncs, prou clar.

Tanmateix, quan Mateu la incorpora al sermó de la muntanya, el text pren un aire molt més lligat a la proclamació del Regne. L'accent és aquí

molt més fort. Déu és el qui està a la base de tota la vida dels seguidors de Jesús. El Pare del cel és el més interessat en la difusió del missatge del Regne. Per això l'exhortació és a preocupar-se pel Regne, a fer les obres que corresponen al projecte de Déu, és a dir, a realitzar les obres del Regne que són les «bones obres». En una paraula, buscar de realitzar el que Mateu anomena la «justícia» del Regne (6,33; cf. Mt 5,6.10.20; 6,1 i també 3,15). Però l'accent més gruixut és que tot ve del Pare del cel. El protagonista de la implantació del Regne és el Pare del cel. Aquest és el fonament últim de la confiança a la qual se'n exhorta.

Oriol Tuñí, SJ

CRÒNICA

X Jornades de formació per al clergat, a Montserrat. Es van celebrar del 17 al 19 de febrer, amb les ponències de Mn. Teodor Suau, que va proposar una reflexió sobre l'esperança cristiana, en continuïtat amb l'Any de la Fe, a partir de la Paraula de Déu, amb textos de l'exili d'Israel i la carta a Filèmon de Pau. A més, també va haver-hi temps per a la pregària, per a la convivència entre els membres del clergat de Sant Feliu i per a un col·loqui amb el prior de la comunitat i un segon amb el bisbe Agustí sobre qüestions de la vida diocesana. Van participar més de 40 preveres i diaques de la diòcesi.

AGENDA

Els bisbes amb el papa Francesc. Demà comença i fins al 8 de març la tanda dels 39 bisbes que formen les províncies eclesiàstiques de Barcelona, Tarragona, Granada, Santiago de Compostela, Oviedo i Sevilla. La resta, un total de 44 bisbes més,

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

Nova Llar L'Olivera a Gelida. Dimecres 12 de febrer, a les 17 h, va tenir lloc l'acte de benedicció i inauguració de l'edifici d'habitatges socials construït per Càritas en aquesta localitat, amb la presència del director de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat, Joan Torrents, l'alcalde de la vila, Lluís Valls, i el bisbe Agustí Cortés. Són 9 allotjaments de curta i mitja estada, amb capacitat màxima de 25 persones. L'Olivera donarà resposta a les necessitats d'habitatge de les persones de Gelida i també del Penedès i Baix Llobregat Nord, de manera coordinada amb els altres 53 pisos socials, compartits o per famílies, que gestiona Càritas Diocesana de Sant Feliu en municipis com ara Vilafranca, Vilanova, Gavà, El Prat, Molins de Rei, Sant Boi o Sant Climent de Llobregat. Al moment de la benedicció dels locals, el bisbe Agustí va recordar l'objectiu fonamental d'acollida, de generositat i tracte humà a les persones que hi viuran, per tal que L'Olivera esdevingui una veritable llar per a ells.

l'han realitzat durant la setmana passada. Demà coincideixen tots en una audiència amb el papa Francesc. El bisbes, agrupats per províncies eclesiàstiques, es reuniran també amb diversos dicasteris vaticans. Els de la Província Eclesiàstica de Barcelona ho faran amb les congregacions per al clero, per als bisbes, per a la doctrina de la fe, per al culte diví i la disciplina dels sacraments; i amb els pontificis consells per a la promoció de la nova evangelització, per a les comunicacions socials, per als laics i per a la cultura. També cele-

bran en aquests dies l'eucaristia a l'altar de la tomba de sant Pere i a la Basílica de Sant Pau Extramurs.

La família: esperança del món!

El proper diumenge, com a cloenda de la Setmana Catalana de la Família, tindrà lloc la Jornada diocesana de la Família, a la Casa de l'Església, de les 10 a les 17 h. Al matí s'aprofundirà el document elaborat per les de-

legacions de Família i Vida de les diòcesis amb seu a Catalunya durant l'Any de la Fe. Al final del matí hi haurà l'eucaristia, presidida pel bisbe Agustí. El dinar de germanor, amb el que cadascú porti, i la sobretaula informativa completaran la jornada. Hi haurà també un servei d'atenció als infants. Més informació: familia@bisbatsantfeliu.cat - tel. 639 783 430.

Ritu d'elecció al catecumenat, en el primer diumenge de Quaresma.

El proper 9 de març, els 10 catecúmens de la diòcesi que enguany es preparen a rebre els sacraments de la iniciació cristiana tindran una catequesi especial a la Casa de l'Església, a partir de les 16.30 h, i a les 19 h participaran a l'eucaristia presidida pel bisbe Agustí a la Catedral de Sant Llorenç en la qual s'emmarcarà el ritu d'elecció o inscripció del nom. Aquests adults provenen de les parròquies de Sant Miquel (Molins de Rei), Santa Maria (Castelldefels), Sants Just i Pastor (Sant Just Desvern), Santa Maria de Sales (Viladecans) i Crist Salvador (Martorell).

ESPIRITUALITAT

Recés de Quaresma per a joves.

Diumenge 9 de març, de 17 a 20 h, a la Casa de l'Església. Organitzat per la Delegació de Joventut per a adolescents i joves a partir dels 15 anys. El germà de Sant Joan de Déu, Pascual Piles, conduirà la reflexió i la pregària.

ECO DE LA PALABRA

¿Quién educa a nuestros hijos?

La pregunta «¿quién educa a nuestros hijos?» surge en forma de lamento y preocupación, cuando los padres quedan sorprendidos ante la conducta inesperada de sus hijos: «¿cómo es posible que mi hijo o mi hija piense así o haga esto o lo otro?». Es la constatación de que nuestros hijos no son sólo resultado de la educación familiar, sino también efecto de otras influencias, que escapan al control de los padres. El derecho primario y fundamental de los padres a educar a sus hijos según sus propias convicciones, ni es reconocido efectivamente por las leyes, ni es ejercido eficazmente por los padres.

Aunque los padres fueran verdaderos educadores, habría que contar con dos fuerzas, quizá mucho más poderosas, que se alían y funden a la hora de la educación: por un lado, ese gigante anónimo, que llamamos «ambiente, cultura, sociedad, moda, ideología dominante, estilo» y, por otro, el mundo de la enseñanza, su estructura concreta. Este segundo factor, que se alimenta del primero, está mayoritariamente en manos del poder político.

Hoy nos interesa el mundo de la enseñanza, porque se abre estos días el plazo de preinscripción de alumnos en los centros escolares. Este acto, aunque no lo parezca, es de extraordinaria responsabilidad por ambas partes, los padres y el Gobierno. Es un acto mediante el cual los pa-

dres encargan, confían a una determinada institución, no sólo la instrucción (enseñanza) de sus hijos, sino también en gran parte su educación, que es tanto como decir su futuro.

Subrayamos estas dos palabras: «encargo», porque la responsabilidad y el derecho, en definitiva, siguen siendo de los padres; y «educación», porque de hecho, y así lo determinan las leyes, el centro de enseñanza educa. Por un lado, no existe enseñanza que sea «aséptica» desde el punto de vista educativo; por otro, todos sabemos y aceptamos que los centros escolares han de tener proyectos y tareas directamente educativas, pues contribuyen o sirven al fin de formar personas humanas en su integridad.

Si nos fijamos en lo que significa realmente «educar», es inevitable preguntarnos: ¿Conocemos qué ideas e ideales rigen en el centro, sobre la persona humana, la vida, el mundo, el trabajo, la sociedad, el sentido, la felicidad, la libertad, la convivencia, etc., que están en la base de cualquier proyecto educativo? ¿Sabemos qué valores se siguen y qué medios se usan para conseguir los objetivos educativos propuestos?

Esto, que vale para cualquier padre responsable, con mayor razón rige para los padres cristianos. Ellos viven la educación de los hijos como una especie de prolongación de su compromiso matrimonial. Queremos educar en lo que llamamos «humanismo cristiano», que, sobre la base

de la relación viva con Jesucristo, busca construir la persona humana y el mundo, según el modelo que tenemos en Él.

Los centros escolares que se sitúan bajo la denominación de «Escuela cristiana» sirven a este objetivo. Mediante un elevado nivel competencial y educativo, con dificultades, y desplegando un gran esfuerzo, se ofrecen a todos los que sintonicen con ese ideal de formación. No sólo la comunidad cristiana, sino también toda la sociedad y los poderes políticos, hemos de valorar, apoyar y agradecer el gran servicio que prestan.

Sabemos que ni el número, ni la distribución geográfica, ni las leyes, permiten que todos los padres que lo deseen, puedan enviar a sus hijos a una escuela cristiana. Pero esto no priva a los padres de su derecho, ni les exime de su responsabilidad: también pueden y deben participar en el proceso educativo de sus hijos sea en el centro que sea. Así, por ejemplo, siempre podrán exigir que sus hijos reciban la asignatura de religión, según establece la norma.

Formulamos un sueño. Que lleguemos a responder a la pregunta diciendo: «somos nosotros, los padres, quienes, en sintonía con los educadores, hacemos de nuestros hijos hombres nuevos a imagen de aquel que es modelo y fundamento de nuestras vidas».

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat